

Aleksandra Cofta-Broniewska

Tarkowo, gm. Nowa Wieś Wielka,
woj. bydgoskie. Stanowisko 23

Informator Archeologiczny : badania 12, 41

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

brunatna próchnica zawierająca ułamki naczyń, wyroby krzemienne, kości zwierzęce, polepę i węgielki drzewne. Dwie pozostałe jamy, przebadane częściowo, zawierały podobny materiał zabytkowy.

W warstwie kulturowej odkryto wyroby krzemienne i ułamki naczyń kultury ceramiki wstęgowej rytej, kultury lendzielskiej, kultury lużyckiej z III okresu epoki brązu oraz kultury przeworskiej.

Materiały złożono w MA w Krakowie.

Badania będą kontynuowane.

TARKOWO, gm. Nowa Wieś Wielka
woj. bydgoskie
Stanowisko 23

Uniwersytet im. Adama
Mickiewicza
w Poznaniu
Katedra Archeologii

Badania prowadził zespół Ekspedycji Kujawskiej Katedry Archeologii UAM pod kierownictwem doc. dr hab. Aleksandry Cofa-Broniewskiej. Finansował Uniwersytet Jagielloński. Pierwszy sezon badań. Osady kultury pucharów lejkowatych /faza III/.

Stanowisko uznano wstępnie za "osiedle centralne" jednego z kompleksów osadniczych w ramach wschodniej części mikroregionu KPL zlokalizowanego w rejonie źródeł cieką Zielona Struga na obszarze Kotliny Toruńsko-Bydgoskiej. W efekcie analizy wyników szczegółowej inwentaryzacji powierzchniowej zauważono podział powierzchni stanowiska na dwa człony w formie odrębnych osiedli. Na obszarze zwartego zasięgu polepy w obrębie obu osad założono wykopy: I - 169 m², II - 187 m², III - 100 m². Objęto nimi około 25% powierzchni każdego z obiektów.

Obiekty zarejestrowano na poziomie spągu humusu współczesnego o miąższości 20/30 cm. W najogólniejszym różnicowaniu można je podzielić na trzy grupy: a/ obiekty częściowo naziemne /tzn. piece/ - około 7; b/ tzw. jamy - trudne do zinterpretowania formy zagospodarowania powierzchni osiedli - około 20 oraz c/ dołki postępowe - około 196. W chwili obecnej istnieją poważne trudności z rekonstrukcją planigrafii zabudowy, wynikające z wielofazowości zasiedlenia oraz częściowego rozpoznania powierzchni zagospodarowanej.

Wstępna analiza inwentarza ruchomego uwypukla rolę zajęć związanych z obróbką kamienia w działalności gospodarczej badanej społeczności. Ceramika zdradza cechy zaawansowanej rozwojowo stylistyki wiórecko-mątewskiej, stąd też winna być datowana na koniec fazy III - wióreckiej kultury pucharów lejkowatych.

Badania należy kontynuować.